

„Det er lille Arthur Haggerdorn, saa sandt jeg lever!“
udbrød Mrs. Goodall og rakte Hænderne i Veiret. „Og jeg,
som troede at han var død, stakkels Dreng, og bleven begravet
tilligemed hans Moder!“

Hun underrettede derpaa sit unge Hjerter om, at Huset
leiedes ud til Logerende. For nogle Uger siden vare en Dame
og hendes Søn ankomne, som det antoges, fra Udlandet og
havde opflaaet deres Bolig der. Begge, i Særdeleshed Da-
men, havde lidt af et Ildebefindende, som efter nogle faa
Dage var gaaet over til en færlig Feber, der havde lagt
den gode Kone i Graven og nær sendt hendes Søn bagester
hende; ja Mrs. Goodall, der havde været altsor optagen af
Sorgenne hjemme til, som sædvanligt, at kunne holde va-
gent Zie med Naboen og Gjenboer, havde endog troet, at
han virkelig var død.

Der vidstes ikke stort Andet om hine Tvende, end deres
Navn, hvilket havde en udenlandsk Klang; men da Damen
foruden andre Ting, havde efterladt sig flere kostbare Smykker
og i det mindste hundrede Guineaer i rede Penge, havde den
hæderlige Vertinde, Mrs. Ascroft, ikke seet nogen Fare ved
at tilfredsstille sin Godmodighed og derfor med største Omhu
pleiet det unge Mennefte i hans Sygdom, indtil det nu var
kommet saa vidt med hans Helbredelse.

„Hvis De ikke har Noget derimod, Miss,“ sluttede Mrs.
Goodall, „vil jeg springe derover ved Theetid og forhøre
mig hos den gode Kone om ham, den stakkels Forældreløse.“

Hvis der imidlertid ved at „springe over“ ligesaa vel
forstaaes snar Tilbagekomst, som hurtige Bevægelser, blev hin
Deel af Planen ikke overholdt, eftersom det varede næsten tre
Timer, før Mrs. Goodall kom springende tilbage, men
saa var hun ogsaa, ligesom Jacques, fuld af Stof.

„Med Forlov, Miss,“ begyndte hun, „Mrs. Ascroft siger,
at det er Dem, der har frelst hans Liv.“

„Frelst hans Liv?“

„Førend han, det vil sige Arthur, blev syg, lod han
Mrs. Ascroft tidt og mange Gange fortælle sig Alt om vore
Sorger herovre. Han kunde sidde hele Timer i Klod ved
Vinduet og forjømme sine Lectier bare for at paa se, om
han ikke kunde faae et Glimt af Dem at see; for De gil jo
aldrig hen til Vinduet, men foer kun ganske vidt frem og
tilbage i Stuen. Sommeren kunde han ikke bare sig for at
græde (for han er kun et Barn, som De seer, Miss, og saa
mat efter sin lange Sygdom), fordi han ikke kunde gjøre Noget
for at hjælpe og trøste Dem; og da han tilsidt hørte, at De
var bleven forældreløs, ligesom han selv, var han nær gaaet
fra Forstanden. Derpaa blev det saa daarligt med ham, at
de troede, at han skulde dø, og i Dag troede han det selv
og fik dem til at love sig, at de, naar de vidste, at han kun
havde nogle faa Timer tilbage at leve i, vilde støtte ham med
Puder i hans Vindue, for at han maatte een Gang kunde
faae Dem rigtigt at see, hvis Gud vilde unde ham den Trøst.
Og underligt nok, kom De, og hvad der er endnu underligere,
det vendte sig til det Bedre med hans Sygdom, og Doctoren
sagde i Aften, at hvis Drengen holdtes rolig og kunde falde
iføen, vilde han leve. Jeg gil op og saae ham, Stakkelt — det
vil sige, hvad der er tilbage af ham — og han saae ud som
et Gjenfødt af en Engel,“ sluttede Mrs. Goodall med duntel
Psychologi. „Måge til deilig Ansiget har jeg aldrig før seet
for mine Zine!“

Polly-mit-Lam talte kun lidt den Aften, men hendes
Tanker vare ikke øksesløjse. Hendes Sjæls store Formaal stod
ligesaa maagtigt og fremherskende som nogeninde før hende;
men en ny Fremstilling havde knyttet sig til det. Kunde
denne Dreng med sin dybe Deeltagelse og standhaftige Villie
og taalmodig udholdende og tro lige til Dødens Lærstel —
denne Forældreløse ligesom hun selv, der var begavet med
en lignende Bestemthed — kunde han ikke, skjøndt kun en
Dreng, være det forudbestemte Redskab i det Forsyns Hænder
som virker ved de af de Vise uforudsete Midler, til at faae
hende bi i hendes barnlige Ziemed?

Den lille Piges Been rystede lidt under hende, da de
næste Morgen vare hende noget langsomme, end hun ellers
pleiede at gaae, hen til Vinduet, og i det første Dieblis kunde
hun ikke faae Zinene op. Da hun havde fuldbragt dette,
udbredte en varm Rødme, der maatte have ligget i Baghold,
saa hurtigt kom den tilsyne, sig lige til Rødderne af hendes
lysebrune Haar. Der sad, eller rettere saa den smukke Dreng,
rigtig nok bleg og utæret, men med Liv og Lus i sit Zie, et
muntert Smil paa sine adskillte Læber og med sit blanke, glatte
Haar redt og krøllet som til en Gestag.

„Det er et Barn,“ sagde Polly-mit-Lam til sig selv,
halvt morende sig over sin Sindsbevægelse, halvt ærgert
over, at Udsigten til at faae en kraftig Forbundsfaale var
gaaet op i Røg. „Han saae langt ældre ud i Gaar, den lille
Ting!“

Medens hun saae ud, høiede Ansøgen ærbødig sit Hoved
og løftede det ikke op igjen i det første Dieblis, under hvilket
Polly-mit-Lam i en Hast overveiede, om hun skulde be-
svare hans Hilsen. Netop som hun havde besluttet at svare
ham heri, traadte Steffen ind og meldte Sir James Polhill,
der strax efter viste sig, ledsaget af nok en Person. Dette
andet Zubiisid var en meget lille, spinkel Mand med et sol-

brændt Ansigt og et Par klare, forstandige Zine. Han buk-
kede for den unge Dame og blev staaende ikke langt fra
Døren.

„God Morgen, min kjære unge Veninde,“ sagde Sir
James. „Jeg sagde Dem i Gaar, at jeg haabede at kunne faae
en ny og meget vigtig Forbundsfaale til vore Planers Fremme.
Her seer De ham — Henry Armour — vor dygtigste og, kan
jeg tilløse, heldigste Betjent, da Koffen endnu aldrig har
svigtet ham i nogen af de Sager, og de ere ikke faa, som ere
blevne ham betroede. Han har kun været nogle faa Timer
i England, men, forunderligt nok, allerede seet sig istand til
at træffe det Spor, der er undgaaet alle os Andre, indtil
Deres, saavel som vor Taalmodighed var saagodtjom udtømt.“

„Troer De, Sir, at De har fundet Sporet af Mor-
derne?“ spurte Polly-mit-Lam og slog Hænderne sammen.
Mr. Armour gjorde et umiskjendelig bekræftende Buk.
„O,“ vedblev hun hastigt, „saa forlad dem intet Dieblis!
Hvorfor er De her nu? De kunne undvige imidlertid.“
„Vær rolig, kjære Barn,“ sagde Dommeren, „saa skal
De faae ligesaa meget at vide, som vi vide. Siig hende Alt,
Armour.“

Derpaa tog Mr. Armour en lille Pafke frem og fore-
viste, efterat have aabnet den, en kostbar, emaillet Snuus-
tobaksdaase med et Guldfjold midt paa Laaget med et Baaben-
mærke i en Ørekroner ovenover. Denne Daase satte han
fra sig paa Bordet, som om den skulde være hans Text, og
udtalte sig i en klar og rolig Tone som følger:

„Det har behaget Sir James, Miss, at holde en Lov-
tale over mig, som jeg, idetmindste i dette Tilfælde, aldeles
ikke fortjener. Det er en reen Slumpelykke og ikke Skarp-
sindighed, vi stude denne Traad. Efterat være bleven gjort
bekjendt med alle denne Sags Omstændigheder og have over-
tydet mig om, at der ikke kunde være nogen som helst Mis-
tanke paa Nogen her i Huset, medens det derhos var klart,
at Voldsmandene maatte have gjort sig bekjendte med Deres
Faders Sædvane, saldt det mig ind, at der burde anstilles
skarpe Undersøgelser i det nærmeste Nabohed for at erfare, om
Nogen eller Noget, førend Begivenheden skete, vare blevne sete at
holde Zie med Huset og dets Beboere. Allerførst blev et
Vogishuus her ligeoverfor —“

„Mrs. Ascrofts!“

„De kjender hende, Miss? En meget agtværdig og fer-
standig Kone. Hun fortalte mig eengang, at omtrent paa den
Tid, vi tale om, leiede en Person af dattet Ydre og med
lyst, bukket Haar og temmelig tykt Kindskæg to Værelser, et
til Gaden og et til Gaarden, paa hendes første Sal. Han
blev imidlertid kjed af Værelset til Gaarden, idet han bella-
gede sig over Støv fra Stalden og deslige, og lod sin Seng
flytte ind i det uuegjældigt langt mindre rolige Værelse til
Gaden, hvor han, skjøndt han syntes at nyde en i enhver
Henseende fuldkomment god Helbred, tilbragte den største Deel
af sine Dage og rimeligvis alle Nætterne i Sengen. Kun
enkelte Gange gil han ud om Aftenen, og da steds omhygge-
ligt indhyllet, og Mrs. Ascroft var i det Hele taget saa lidt
opbygget af sin Logerendes underlige Væsen, at det langstra
var hende ubehageligt en Aften sidt at faae en Billet fra
ham, hvori han tilkjendegav hende, at han ikke kom tilbage,
naaget han havde leiet sit Vogis paa een Uge til, og udbad
sig, at hans Tøi maatte blive sendt til det Kaffejuus, hvorfra
Villetten var fretoen. Naar hadde nu dette Mennefte boet
hos hende? Dog det kunde Mrs. Ascroft deuvæppe ikke med
Bestemthed opgive paa flere Dage, men det havde ganske sik-
kert været i Marz, ganske kort før det formeentlige Mord.
Hans Tøi, der kun havde bestaaet af nogle faa Klædnings-
stykker og noget Linne, hvilket Sidste havde været mærket med
Begyndelsesbogstaverne H. S., var, som han havde begjært,
blevet sendt til Sims Kaffejuus.“

Men nu kom den vigtigste Omstændighed. Fra hint
Værelse til Gaarden, som den Logerende havde forladt, var i
de sidste Dage det meste Bohave blevet flyttet ud, for at Pa-
nelet kunde blive istandfat, og imellem Væggen og et svært
Klædeskab var den Snuustobaksdaase, som nu var bleven
fremfat til Efterlyn af den unge Dame, bleven fundet. Naa,
det var kun en Tobaksdaase, men man maatte lægge Mærke
til Baabenet og Kronen. Baabenet bestod af tre sorte Falke
paa himmelblaa Grund og med himmelblaae Fodremme; Valg-
sprøget var „raps og røv“ og Kronen en Ørekroner. Dette
Baaben tilhørte det adelige Huus Hawward, hvis nuværende
Overhoved antoges at være Fader til den største Skurk i Lon-
don, Lord Lob. „Og det er et velbekjendt Zudfald af denne
frække Forbryder,“ tilføiede Mr. Armour, der nævede dyb
Trefrygt for Baabenkonsten, „at vanhøllige dette berrømmelige
Skjoldmærke ved at sætte det paa enhver Gjenstand, han eier.“

Zitfædigvis havde Ingen siden beboet Værelset, med
Undtagelse af, paa nogle faa Dage, den afdøde Mrs. Hagger-
dorn, og hendes kunde Daasen ikke være, eftersom hendes Søn,
der havde havt Alt, hvad hun havde besiddet, i sin Varetægt,
ikke kunde erindre sig nogen saadan Gjenstand.

„Vi antage derfor,“ sluttede Betjenten, „at den hømme-
lighedssjulte Logerende har været Lord Lob selv i en af de
forklædninger, hvori han har sin Styrke, og at Snuustobaks-
daasen tilfældigvis er slappet ham af Sunde og Minde, og

saaledes ved Forsynets Styrelse har tilveiebragt en Traad,
som vi aldrig skulle slippe.“

„De seer altsaa, kjære Barn,“ sagde den værdige Dommer
til Forklaring af sin Underordnetes Uttringer, „at der om-
sider er al Sandynlighed for, at vore Bestræbelser ville faae
et heldigt Udfald. Hidtil var, tilstaaet jeg, Mistanken til hin
de Sorte Tommelfingres Anfører ikke stærk nok til at retfær-
diggjøre de Faver, for hvilke man maa udsætte sig, naar man
vil bemægtige sig hans Person; men efterat være blevne ud-
rustede med denne lille Takisman“ — her klappede han
Daasen — „ville vi ikke længer lade os foruvrolige af deslige
Betænkneligheder; skjøndt jeg siger Dem forud, at den Karl,
med hvem vi have at gjøre, denne Londons Pøst, er den sne-
digste saavel som dumdristigste af alle Forbrydere og maa
imødegaaes med de samme Egenstaber, han selv besidder,
Snidighed og Forbrynderhed. Hvis det lykkes Armour —“

(Mr. Armour smilte svagt, og hans Læber antog stilt-
tende den Form, som vilde været nødvendig til at udtale
Ordet „hvis“.)

„—vil han have fortjent den høist gavmilde Belønning, som
Deres Godmodighed har udsat for ham. De seer saa bleg
og bevæget ud, og det er ikke at undres over. Farvel, kjære
Barn, for denne Gang; naar jeg kommer igjen, vil det, haa-
ber jeg, være for at bringe Dem vigtige Efterretninger.“

Hvorfor skjødes den unge Pige, medens hun gaar frem
og tilbage i Værelset og, da hun omsider bliver staaende,
synes paa Røst foran sin Faders Billede paa det Sted, hvor
hun nys havde aflagt sit høitidelige Løfte?

Om Eftermiddagen besluttede Polly-mit-Lam at sende
Bud efter Mrs. Ascroft og udsørge hende nærmere om heu-
des Logerende og Tobaksdaasen.

Mrs. Ascroft kom og fortalte ikke alene med betydelig
Vidtløstighed Alt, hvad der kunde staae i Forbindelse med
hint Emne, men berørte tillige sine senere Logerende og ud-
bredte sig, da hun ikke afbrødes, i Lovtaler over den stakkels
Dreng, som hun havde passet og pleiet, indtil hun var kom-
met til at holde ligesaa meget af ham, som om han kunde
være hendes eget Barn.

„Han tænker hele Dagen paa Dem og drømmer bestemt
hele Natten ikke om nogen Anden. Hvad De saa vil kalde
det, saa vil dette Zudfald af ham blive hans Liv eller hans
Død, alt eftersom De maatte behøve at opsøre Dem.“

„Opsøre mig!“ gjentog Polly-mit-Lam, forskæbet over
denne uforbeholdne Tale.

„Ja, Miss,“ vedblev Mrs. Ascroft, „i Nat sov han fer
første Gang saa roligt, at det var en sand Glæde at see paa
ham, og stod op i Dag saa frisk som en Rose; De kunde have
seet ham komme sig ligesom Deres Zine! Jeg vilde ønske,
Miss, hvis jeg tør være saa dristig,“ tilføiede Mrs. Ascroft
med et Knix, „at De vilde være saa venlig engang imellem
bare at see ud ad Vinduet.“

Polly-mit-Lam blev saa rød som Skarlagen og slog
Hjærter i Panden, som imidlertid, da de intet Grundlag
havde, som det var Umagen værd at tale om, strax forsvandt.
Kjødmen, som derimod var sig sin Nærvarelse bevidst, blev tilbage.

„De behøver naturligvis ikke at see paa ham,“ foreholdt
Mrs. Ascroft hende indstændigt.

Polly-mit-Lam smilte, og med en Kvindes hurtige
Gattevne saae Vertinden, at det var et gunstigt Dieblis til
at gaae.

„De vil frelse et uskyldigt ungt Liv, hvis De gjør det,
Miss.“

Dette Skud affødtes fra Døren, og Polly-mit-Lam
var alene. Skulle vi lade være at forstyrre hende? Hvad
mener De? Det er en sød god Pige, og man kan stole paa
hende. Gud forbyde, at vi skulde gjøre os skyldige i den
Løshed at iagttage hende!

Alt, hvad vi yderligere vide, er, at omtrent Kloften Tre
samme Dag var Master Arthur Haggerdorn kommen betyde-
ligt til Kræfter, ja saa meget, at hvis han om Morgenen havde
mindet Mrs. Ascroft om en Rose, kunde han om Aftenen let
være bleven antaget for en Pion.

Fjerde Capitel.

Sir James Polhill sad og holdt Raad med sin Begir.

„Ja, jeg troer det vil gaae,“ sagde den Forefatte. „Men
vi mangle maatte dog en Beuvæground?“

„Ogsaa den skal jeg med Deres Tillæbelse vise Dem,
Sir James. Jeg fik i Formiddags Tid til at tale et Par
Diebliske med Bogholder Middlemiss. Han har bestandigt
holdt sig overbeviist om, at hans Principal havde hemmelige
Forbindelser med Handelshuset Dietrich & Co. i Amsterdam,
der før et Aars Tid siden gil fallit under Omstændigheder,
som udsatte dem for criminel Undersøgelse, men ikkedestomindre
troer Middlemiss, at Mr. Humpage af adelmodige Bevæg-
grunde understøttede Huset med betydelige Forstrækninger,
skjøndt det er vist nok, at der blandt hans Papirer ikke er
blevet fundet Forstrækninger med deres Navn under. Bog-
holderens Anstuelse grunder sig paa andre Omstændigheder,
hvormed jeg ikke behøver at besvære Dem. En vis Mistante